

горбдица, и ѿишълъ дома си, радѡвалсе и казалъ на жена та си това що видѡлаз, и тогава раздѡде стѡка та си, и се договорили, онъ ѿишалъ въ мѡнѡхскій монастырь, а она ѿишла въ женскіи, и оугодили Богѡ, и си спѡсли дѡши те.

Ч У Д О З В.

О неизреченной красотѣ пресвѡтѡла дѡвны, кою сподѡбисѡ видѣти нѣкій клірикъ благоговѣиный.

Въ галлійскій градъ имѡло єдинъ клірикъ мѡдаръ, той съ негово то си хѡбако писаніе, се това рако-тилъ той свѡтій человекъ, имѡлъ голѣма любовъ на свѡта Богорѡдица, и много мѡ было мило, и скалъ да види пресвѡтѡла Богорѡдица на томъ свѣтѣ, и така жалѡлъ много време, и заради това много пѣти се молилъ Богѡ, и го послѡшалъ, томъ що прѡви вола та на тѡла, що мѡ се коѡтъ, и дойдѣ ѡнгелъ ѡ некеса, и мѡ рѣклъ: царица вселѣнныѡ, послѡша твоє то молѣніе, и мѡ прѡти да ти кажемъ, да се пригѡтвишъ въ недѣла ранѡ, ще да дѡйде да видишъ каква хѡбавина имѡ, но не каквѡто що є на некеси, а ми колько мѡже человекъ сосъ ѡчи да види: но да знаєшъ, защо ѡ тѡла хѡбавина, що ще да ѡ видишъ, ще да ѡслѣпѣшъ. Той рѣклъ сосъ радость: ѡко ѡслѣпѣемъ, самѡ да ѡ видимъ: и си ѡишалъ ѡнгело: а онъ ѡстанѡлъ да мѡсли въ себеси: и се размышлѡвалъ, какви ще да живѣе послѣ слѣпъ, не ще да мѡже веке да пѡше, и дрѡго не мѡже да рабѡти, това кѡто мѡслилъ рѣклъ, да си затвори єдинѡ ѡко и съ єдинѡ то да види пресвѡтѡла Богорѡдица, да не ѡстане совѣемъ слѣпъ, и дошло време, и дойдѣ мѡ свѡта Богорѡдица съ тѡлкова свѣтлѡсть и красотѡ, що немѡже ѡхѡкъ человѣчскій да ирече, ни да и-скаже: и кѡто глѡдалъ съ єдинѡ ѡко, и се чѡдилъ на тѡлкова слава и хѡбавина, ѡворилъ и дрѡгото ѡко,